

ДОНАЛД БИСЕТ МИСТЪР ДЖОНС И ЛОВЕЦЪТ НА „ЕЙ“

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Мистър Джонс обичаше да чете книги в малката си стая, седнал пред камината. Той беше щастлив човек, но едно нещо пречеше на пълното му щастие — неговата жена, мисис Джонс. Тя беше, иначе, мила жена, но имаше вредния навик да му подвиква от кухнята или спалнята си „Ей!“. Всеки път, щом тя му извикваше „Ей!“, той оставяше книгата, тежко въздишаше и отиваше в спалнята, където мисис Джонс много обичаше да лежи. Питаше я:

— Какво желаеш, мила?

— Само чашка чай, скъпи! — отговаряше мисис Джонс. Друг път молеше: — Повдигни ми възглавничката! — Или пък: — Ще отидеш ли да ми купиш следобедния вестник?

Мистър Джонс изпълняваше молбите и заповедите, после се връщаше при запалената си камина и още неразтворил книгата, отново чуваше: „Ей!“.

Бедният мистър Джонс направо не знаеше какво да прави. Един ден, когато се разхождаше, чу наблизо някакъв плач. Огледа се и видя нещо необикновено... едно такова неясно нещо! Беше с тънки крака и ръчички, огромното тяло и главата му бяха слети и приличаха на фуния от стар грамофон. Нещото плачеше жалостиво.

— Какво ти се е случило? — запита мистър Джонс, но съществото не отговори, а продължи да реве. — Виж — каза му мистър Джонс, — безсмислено е да плачеш. По-добре ми кажи какво си?

— Аз съм ловец на „Ей“-та — отговори съществото. — Но не знам къде да ги търся. — Разрева се още по-силно.

— Ловец на „Ей“-та ли? — удиви се мистър Джонс. — Това са най-прекрасните ловци на света. Искаш ли да дойдеш и да живееш у дома. Там ще ловиш „Ей“-та, колкото искаш.

Съществото бързо избърса сълзите си и тръгна с мистър Джонс към дома му.

Двамата седнаха пред камината и мистър Джонс отвори книгата си. Минаха часове, през които той четеше необезпокояван, когато изведнъж мисис Джонс отвори вратата и дрезгаво извика:

— Не чуваш ли като ти викам „Ей!“?

— Какво, какво ми викаш, скъпа? — зачуди се мистър Джонс.

Той вече не чуваше нейното „Ей“, защото ловецът на „Ей“-та веднага го улавяше.

— Не чуваш ли, когато ти виках? — повтори мисис Джонс.

— Не, скъпа — искрено отговори мистър Джонс.

— Като не ме чуваш, когато викам „Ей!“, тогава ще купя звънец и ще ти звъня. Искам добре да ме чуеш — ще идваш веднага, щом чуеш звънеца!

Тя купи звънец и отиде да си легне. По едно време усети гъдел по гърба и разбира се позвъни на мистър Джонс да дойде и да я почеше. Той чу звънеца, остави книгата и отиде да почеше гърба на мисис Джонс. След като усети, че ѝ е станало приятно, се върна в стаята.

— Нещо трябва да се направи — обърна се към ловеца на „Ей“-та. — Сега ми трябва един Звъноспирач, който да спира звъненето на мисис Джонс. Не искам повече да чувам звънеца ѝ.

Те се хванаха за ръка и излязоха да се разходят. Сремнаха един човек.

— Бъдете любезен да ни кажете къде можем да намерим Звъноспирач? — попита учтиво мистър Джонс и свали шапката си.

— Разбира се! — отвърна човекът. — Тръгнете надясно, после по пътя направо, докато стигнете върха на възвишението.

Те изкачиха върха. Там стоеше един самотен Звъноспирач. Той приличаше на октопод с множеството си ръце, завършващи с гумени израстъци. С тях той ловеше звъна на звънците.

— Би ли дошъл с нас да улавяш звъненето на мисис Джонс? — запита мистър Джонс.

Звъноспирачът веднага се съгласи и тримата тръгнаха заедно. Те влязоха в къщата и заживяха в стаята на мистър Джонс. Оттогава, щом мисис Джонс извикваше „Ей“ или звънеше със звънеца, мистър Джонс не чуваше, а спокойно си четеше пред камината.

Иска или не, мисис Джонс вече не се излежаваше в спалнята, а идваше пред камината и гледеше огъня. Така и двамата заживяха щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.